

[Knud Kristensen.]

jeg beder om, at man giver en ligelig Chance paa Eksportmarkedet, ogsaa gennem private Vareudvekslinger. Jeg har desværre ikke det Haab, at vi, hvis Tiderne bliver onde og vort Landbrugsmarked tabes, skulde være i Stand til at erobre et tilsvarende Marked paa Industrien.

Den højtærede Minister vilde ikke bestride min Berettigelse til at hævde, at der ingen Eksportpræmier gjaldt for det italienske Marked, men han vilde hævde, at paa det amerikanske Marked var der nogen. Jeg vil hævde det stik modsatte. Der kan aldrig blive Tale om Eksportpræmier, naar man sælger en Vare og faar en Vare i Stedet, som man fører derhen, hvor man kan sælge den og sælge den dyrt i fuldkommen fri Handel uden at faa en eneste Øre i Tilskud hverken fra Staten eller ved nogen som helst Udskrivning fra det offentlige. Den almindelige Handel er jo den, at man bringer sin Vare derhen, hvor man mener, man kan opnaa de bedste Vilkaar; man bytter eller sælger og fører den anden Vare derhen, hvor man kan sælge den, uden at det offentlige derved tilskyder en eneste Øre. Skal det nu til at hedde Eksportpræmie, synes jeg, man er kommet saa langt ind i Galskaben, at man nu ikke kan erkende det, som for faa Aar siden ansaas for at være god Latin og at være ganske ligetil.

Ministeren sagde, at vi skulde holde Orden i vort eget Hus, og det kan jeg tiltræde, vi skal holde Orden i vort eget Hus, men er det egentlig det, vi har, og er det det, Regeringens Politik medfører? Efter min Opfattelse absolut ikke. Vi fører netop til den Uorden, at der er visse Erhverv, der stilles paa et himmelhøjt Prisniveau og Salgsniveau i Forhold til andre Erhverv. Det er ikke Konjunkturerne alene og ikke først og fremmest Konjunkturerne, der er Aarsag dertil. Som, saa vidt jeg husker, en Nationaløkonom har sagt, er det ogsaa efter min Opfattelse rigtigt, at gennem det Styre, vi nu har, gennem dets Indgreb i Erhvervslivet bestemmer man, hvem der skal have det godt, og hvem der ikke skal have det godt. Det er først og fremmest Statsforanstaltninger og regulerende Foranstaltninger, der er afgørende her. Derfor vil jeg anmode Ministeren om at faa lidt bedre Orden i det Hus, vi er i. Jeg synes, at Ordenen er alt for utilfredsstillende; at den er tilfredsstillende for enkelte, vil jeg ikke benægte, men den er utilfredsstillende for en meget stor Del af den danske Befolkning, og den har Konsekvenser, som i det lange Løb vil rammé os alle.

Med Hensyn til den foreliggende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen skal jeg bemærke, at jeg ikke rigtig kan se den saglige Begrundelse i den. Det er en saglig Dagsorden, som ikke tager politisk Sigte, som den konservative Formand ganske rigtigt bemærkede. Jeg synes egentlig, at vi har Udvalg nok. Det rette vilde være en Henstilling eller en Opfordring til Ministeren om at fremme Behandlingen af de Begæringer om private Vareudvekslinger, der foreligger, saa meget som muligt og faa dem ekspederet til Valutaudvalget, saa vi kan faa de Oplysninger, der kan gives, og bringe dem videre til Partierne. Det er ikke Formen, der er det afgørende. Vil man hellere have det paa en anden Maade, er det ikke afgørende. Derfor vil vi afholde os fra at stemme over den foreliggende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: I Anledning af Handelsministerens Udtalelser, der betød intet mindre, end at Handelsministeren stryger Flaget for den danske Landbrugseksport og hejser Flaget for Hjemmeindustri og Industrieksport, vil jeg henstille til baade Valutaudvalget og det udenrigspolitiske Nævn, at man anmoder Udenrigsministeriet om at faa udleveret de Handelsaftaler og Handelstraktater, som er afsluttet de sidste Par Aar mellem henholdsvis England og Tyskland og europæiske Stater, der ligesom Danmark er Landbrugseksportstater. Der er bl. a. nylig afsluttet en Traktat mellem England og Polen, som i mine Øjne er en endnu tydeligere gensidig Præferencetraktat, end den dansk-engelske Handelstraktat var det, for den var nok en Præferencetraktat for Englands Vedkommende, men ikke for Danmarks Vedkommende; den betød en ensidig Præference for England, men ikke for Danmark, medens den engelsk-polske Handelstraktat er en gensidig Præferencetraktat. Jeg tror, at alle Kræfter burde sættes ind paa, naar Traktatforhandlingerne med England og Tyskland skal paabegyndes næste Aar, at faa en fast og klar gensidig Præferenceaftale, en gensidig, positivt gensidig Præferencetraktat mellem England-Danmark og Tyskland-Danmark. Kunde vi faa vore Afsætningsforhold paa vore to største Markeder for en Tid bragt ind i rolig, klar og fast Gænge, havde vi vundet det væsentlige. Jeg tror, at den Handelstraktat, jeg her har henvist til, vil kunne danne et værdifuldt og